

Doina Iovănel Spineanu

ANOTIMPURILE ADOLESCENȚEI

Volumul 1

Casa cu fantome albastre

CORECTBooks

Doina IOVĂNEL SPINEANU

**ANOTIMPURILE
ADOLESCENȚEI**

VOL. I

Casa cu fantome albastre

-roman-

Editura Virtual

2010

ISBN(e): 978-606-8281-62-9
978-606-8281-02-5

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Motto: "Copilăria e singura vârstă pe care nu o ratezi."

D.R. Popescu

Era așa de dulce somnul în așternuturile pufoase, când soarele începea să bată în ferestre cu degetele lui fierbinți de aur, încât Sorana nu s-ar mai fi sculat până spre prânz, dacă maică-sa n-ar fi intrat în cameră s-o trezească. De data asta, fata era singură acasă, așa că somnul își făcea de capul lui, nelăsând-o cu nici un chip să părăsească patul. Ba, mai mult decât atât, somnul adusesse cu el, pentru a o vrăji deplin, și un vis tare, tare frumos. Sorana zâmbea fericită acelui vis hoțoman care o păcălea, spunându-i că taică-său îi adusesse în dar un cățeluș alb și creț, pufos ca un pământ de pudrieră. Cățelușul lătra subțirel, dând bucuros din codiță și o lingea pe la nas cu limbuță lui roșie ca o frăguță. "Cuțu, cuțu ! Pământ, Fulgușor, Bulgăraș!" - îl alinta Sorana pe cățel, prin somn, dându-i tot felul de nume. "Zăhărel, nu ți-e foame? Foame, foameee..." - repetă gândul ei adormit, fiindcă un pui micuț de foame își făcuse cuib și în stomacul său, dându-i ghionturi să se scoale și să mănânce. Dar somnul era mai dulce decât orice "Zăhărel" de pe lume și fetița se întoarse de pe o parte pe cealaltă, nedând drumul din brațe cățelușului alb din vis (adică, de fapt, pernuței dantelate pe care i-o dăruise bunica de ziua ei). Deodată un zbârnăit metalic năvăli de pe hol, din aparatul negru și rău, pătrunzând prin pereți și apucând-o pe Sorana de urechi cu mâinile lui nevăzute. O trase în dreapta, o trase în stânga, o zgâlțâi în toate părțile ca să scuture tot somnul de pe ea și să-l alunge; dar acesta, adică somnul, se ținea ca scaiul de pleoapele fetei, rugându-se de sunetul strident: "Nu mă alunga, te rog! Mai lasă-mă să stau un pic în culcușul ăsta de puf! Nu vezi că sunt încă mic și trebuie să mai cresc?"

Dar telefonul rânjea cu răutate la el, împungându-l de la spate cu sunetele lui ascuțite: "Lasă, că ai crescut destul! Nu vezi că nu-ți mai, încapi în piele de gras ce ești?! Pleacă mai iute, dacă nu vrei să te bat zdravăn! Și nu te mai văicări atât, fiindcă mâine-seară ai să vii iar pe aici, că nu te desparți tu prea ușor de fetița asta... hai, pleacă odată!"

Cățelul cel alb și drăgălaș sări din brațele Soranei drept într-un nor auriu, cu care porni în zbor, făcându-se nevăzut. Fetița deschise ochii pe jumătate, încercând să-l prindă cu privirile, dar soarele năvăli deodată printre gene, trezind-o de-a binelea.

"Uf, ce telefon urâcios! Am să-l închid în dulap de acum înainte, să nu mă mai trezească când vrea el. Tocmai azi, când mama nu este acasă și puteam să dorm și eu mai mult, ți-ai găsit și tu să țiți în gura mare!" - bombăni, în gând, Sorana, ridicându-se, în cele din urmă, din pat.

- Ceau! - "țopăiră" vesele cuvintele de pe fir. Ce, te-am trezit eu cumva? - răsună în receptor glasul Adinei, atât de tare, încât auzul somnoros și pașnic al Soranei se trase speriat în găoacea urechilor.

-Ceau! - răspunse ea cam morocănoasă, știind că și a doua zi dimineața, și a treia zi, și așa mereu, o va suna vreunul din colegii care făceau parte din "Gașcă", furându-i cele mai plăcute clipe ale zilei. Acum, dacă tot m-ai trezit, spune, ce e?

- Păi, ce să fie! - turui mai departe glasul ascuțit al Adinei. M-a sunat Cosmin să-mi spună că și-a luat niște role "trăsnet", cu roți de silicon, și vrea să mergem după- amiază pe teren. Aduce și mingea de baschet și facem câteva "coșuri". Ce zici?

- Zic că-i perfect! - răspunse Sorana, gândindu-se: "Dar la școală nu-mi putea spune toate astea?"

Însă Adina nu-i dădu prea mult timp de meditație și zise mai departe:

- Și Ema a primit de la mătușă-sa, din America, niște nădragi "trăsnet"; știi, cum are Britney Spears în clipul ăla "trăsnet"- "Lucky", cu vedeta aia care are de toate, dar e singură mereu. Sâmbătă e ziua lui Radu, sper că n-ai uitat?! - trecu ea de la una, la alta. Eu și Monica ne ducem azi să-i luăm cadoul!...

- Cum să uit, dacă tu îmi amintești în fiecare zi? Și azi e abia luni, așa că mai ai timp până sâmbătă să-mi mai spui de vreo patru ori!

- Ia spune, - reluă Adina, după ce își odihni glasul doar o secundă, lăsând-o și pe Sorana să deschidă gura - ai ultimul poster cu Bakstreet Boys? Dacă nu-l ai, ți-l aduc eu azi, că mi-a dat Radu două... Zi-mi și mie, ce avem la română? Ne-a dat "profa" să scoatem ideile principale din "Sobiețki și românii"?

- Îhî...! - îngână Sorana, cu gândurile alergând aiurea.

- Bine! M-apuc și eu acum de scris. Dar să nu uiți de sâmbătă! O să fie "trăsnet", că aduce Eliza niște CD-uri... mamă, mamă... ce să-ți mai spun? Pa! Te pup!...

Zgomotul receptorului trântit în fugă de Adina, care precis că dădea buzna acum către masa de scris ori către bibliotecă (ea așa dădea mereu buzna peste ceva, fiind într-o alertă continuă), o dezmetici pe Sorana, care nici nu apucase să-i răspundă la salut.

- Pa! Și eu...! - zise ea aiurea, adresându-se peretelui din față. Și somnul meu era "trăsnet", dar acum s-a dus cu totul - mai îngână ea, îndreptându-se către bucătărie, să vadă ce-i lăsase maică-sa pentru micul dejun. Dacă nu-i convenea ce vedea pe masă, deschidea frigiderul și-și pregătea pe dată altceva (bineînțeles, ceva cu cât mai puține grăsimi, că era iar la modă cura de slăbire). "Ce dejun trăsnet!" - cântă ea în glumă, așezându-se să mănânce.

"Trăsnet" era cuvântul preferat al Adinei și, când vorbea ea, "trăsnea" mereu, de n-aveai loc să te mai învârți printre atâtea descărcări electrice. Pe ea, ca și pe ceilalți, n-o prea deranja faptul că respectivul cuvânt devenise un fel de tic verbal, fiindcă aproape toți aveau niște termeni preferați pe care îi repetau mereu, folosindu-i ca epitete pentru aproape toate lucrurile despre care vorbeau. De exemplu, lui Radu îi plăcea "betonul" al naibii de mult, (l-ar fi mâncat și pe pâine dacă ar fi putut);

așa că, la el erau beton toate: mingea de baschet, "profa" de geografie, Metallica - formația lui preferată -, apoi salopeta cea nouă a lui Cosmin, savarinele, mașina cea nouă a lui taică-său, petrecerile pe care le organizau destul de des "veselii clasei" (și, desigur, cea mai beton era "Gașca" lor, sau "Amicii", cum le plăcea la toți să numească grupul celor unsprezece colegi aproape nedespărțiți).

Atâta "beton" folosea Radu când vorbea, încât te întrebai de unde mai rămânea câte vreun strop pentru blocuri, străzi și alte asemenea.

Dar, cel mai nou cuvânt, adus în gașca lor, fusese "nașpa" și cu el se mândrea Cosmin, care-l "nășise" și-l legăna acum toată ziua între alte cuvinte (ce-și pierdeau însemnătatea în fața mărețului, neegalatului "nașpa").

"Parcă-i un nume de napolitane!" - glumise Tudor, când îl auzise prima oară.

"Ești slăbuț la termeni, copilule!" - îi răspunsese Cosmin cu un fel de supărare măreață, fiindcă - vezi, Doamne - nu fusese adulat și adoptat de toți ceilalți, pe dată.

Comparația lui Tudor i se păruse de-a dreptul jignitoare.

"I-auzi, napolitane! Numai la mâncare te gândești!" - îl luase el răutăcios peste picior, fiindcă ceilalți râseseră cu poftă, poreclindu-l de atunci Napolitană", (nume alăturat îndată altora, cu care îl "alintau" colegii; dar, de fapt, toți, aveau o grămadă de porecle trăsnete, căci acestea "răsăreau" de pretutindeni, din gurile tuturor, dar tot atât de repede puteau să dispară și să fie înlocuite de altele, mai "tari").

La început nu se prea știuse dacă e de bine ori de rău acest "nașpa", care nu semăna cu nimic altceva din ce auziseră ei până atunci. Însă, după câțva timp, cuvântul intrase în limbajul tuturor; și știau toți acum că însemna ceva urât tare, dezagreabil chiar, lipsit de valoare. Oricum, rămăsese cuvântul preferat al lui Cosmin, care se mândrea că-l adusese în familia lor de cuvinte noi și foarte colorate, înlocuindu-l pe învechitul "nasol".

De fapt, termenii mai vechi conviețuiau în bună înțelegere cu cei noi, pentru că vorbitorilor inventivi nu le dădea inima ghies să lase orfane bietele cuvinte mai îmbătrânite un pic. Astfel că, pentru lucruri de obicei pozitive, erau o grămadă de posibilități de a-ți dovedi bogăția verbală: mișto, marfa, super, fresh, haios, cool, bengos (care spărsese toate topurile, în ultimul timp, fiind considerat "tare de tot") șmenar (folosit de ei în sensul de "șmecher", adică cineva isteț și uns cu toate unsorile). Și "cool" avea trecere mare, mai ales pentru rezonanța lui "â la Beverly Hills 90210".

Dacă erai "șmenar", era grozav; dar dacă erai un "șmenar cool", nu-ți mai stătea nimeni alături și toată lumea era a ta.

Sorana își luase micul dejun pe o tavă și mânca așezată turcește în fața televizorului. Când era maică-sa acasă, se așeza cuminte la masa din bucătărie, dar- acum putea să-și permită acest neînsemnat răsfăț.

Pe micul ecran, sigla postului "Atomic" spunea tot. "Ăsta e programul tipilor cool!" - obișnuia să spună Tudor. Ei, și să-i dăm un vot și HBO-ului, ce ziceți?" Ideea era acceptată unanim, căci n-ar fi îndrăznit nici unul să spună altfel, de frică să nu fie luat drept "fraier".

Dacă unul, "mai neștiutor în ale găștii", ar fi încercat timid să spună altceva, era "luat la mijloc" una - două:

"Măi, fraiere, pentru tine program e Cartoon Network... sau, mai bine Fox Kids, că acolo și traduce!" - îl persifla Cosmin.

Sorana mânca, absentă la ce băga în gură, atenția fiindu-i captată cu totul de ritmul muzicii rap-erilor de pe micul ecran. își mișca, la dreapta și la stânga, capul, îngânând și melodia, printre îmbucături.

În petecul de sticlă din fața ei se zbuciumau trei capete ciufulite, dintre care unul era acoperit până la sprâncene de o căciulă țuguiață ca de schior, ce nu se prea potrivea cu plaja pe care se zbuciumau cei trei.

Nădragii largi, cu buzunare cât găletușele copiilor de pe plajă, stăteau gata-gata să cadă de pe ei și să-i lase așa cum ar fi trebuit într-un loc ca acela - adică în slip.

Flanelele lungi, largi, în care se pierdeau trupurile subțiraticale ale "băieților", dovedeau că totuși aveau frați mai mari ce le mai împrumutau uneori hainele.

Cât despre mâini, mai exact despre palme, sărmanii cântăreți le aveau, se pare, retezate, căci mânecile cădeau spre pământ, flencănind aiurea, în mișcările lor spasmodice. Cam asta era ținuta la mai toți interpreții de muzică rap, iar adolescenții, printr-un fel de sugestie, de hipnoză colectivă, o considerau foarte șic; doar bunica lui Tudor, venită dintr-un sat din Ardeal, pe la copii și nepoți, când îi văzuse (căci de auzit nu prea auzea bine) își pusese mâna la gură și zisese cu părere de rău, clătînând din cap: "Au, maică, Tudorele, da' bolnavi îs bieții prunci! Pe un'e le-o fi mămuțele lor, că bine ar fi să-i ducă la doftor? Taman așa tăt o făcut bietu Liță a lu' Pomoioagă, de la noi din sat, că cică avea parkinson... ce mai boală o fi și aia, că parcă-i nume de chinez!? Și a tăt făcut așe, zbuciumându-se ca peștele pe uscat, pân'a dat ortu popii. Vai de tinerețile lor, că tinerei mai sunt maică! Și-ar fi frumușei, de n-ar fi îmbrăcați ca de capatat..." - încheiase bătrâna cea miloasă, neauzind și neînțelegând prea bine explicațiile lui Tudor.

Sorana își amintea mereu de întâmplarea asta hazlie și-i venea să râdă și ei, de fiecare dată, căci, într-un fel, bătrâna parcă avea dreptate.

Băieții de pe ecran își apropiau pe rând fața de obiectiv, care le lungea nefiresc chipul, încât păreau deodată niște pitici cu capete imense.

Telefonul sună, făcând-o să tresară, și Sorana puse repede tava lângă ea pe pat, alergând în hol, grăbindu-se să înghită îmbucătura nemestecată, ca să poată răspunde.

- Alo! Sory, tu ești? - auzi întrebarea aproape inutilă, căci dimineața, chiar când maică-sa era acasă, doar Sorana răspundea la telefon, fiindcă amândouă se obișnuiseră că aceea era partea din zi "rezervată" convorbirilor fetei. Mony sunt! - preciză cealaltă, deși Sorana cunoștea toate glasurile care-i împărțeau dimineața în "felii" aproape egale. Auzi, Sory, tu cu ce te îmbraci la școală? în pantaloni sau în fustă? Hai, ia și tu fustă, să nu vin numai eu așa! - sună glasul rugător al Monicăi, ce nu mai așteptă să audă părerea Soranei.

- Bine, iau fustă și eu! - reuși să strecoare ea vorbele printre câteva frimituri de mâncare ce-i rămăseseră în gât.

- Dar în sus, în sus ce-ți iei? Hai, ia-ți bluza neagră, să fim amândouă la fel îmbrăcate! Și-n picioare să-ți iei sandalele ălea cu talpă groasă, auzi?!... Bine?!

- Da, aud bine! - răspunse Sorana dând alt înțeles cuvintelor.

- Hai să ne întâlnim în față la "Dilver", pe la ora 14⁰⁰ să dăm o raită prin magazin, înainte de ore. Mi-a zis

Rody că au adus niște bluze de "te-ndoi" când le vezi! Hai, pa, că mă strigă mama!

- Pa, pa! - îngână Sorana, ca pentru sine, apoi își duse tava cu mâncare la bucătărie, căci laptele i se răcise și nu mai avea chef să-l încălzească; iar, apoi, se făcuse și destul de târziu.

"Barem să am timp să-mi fac și desenul, până la 10⁰⁰, apoi să-mi scriu la română, să-nvăț la engleză"... - își făcea ea planuri cum să ocupe mai bine "feliile" de dimineață, rămase, știind că vor mai urma și alte telefoane.

"Poate mai îmi rămâne vreo jumătate de oră să deschid un pic și "calculatorul..."

Dar palnurile erau planuri, iar realitatea alta, așa că, parcă niciodată, nu-i ajungeau ceasurile și pentru alte lucruri, în afara lecțiilor. Dar, oricum, nu rămânea ea în pierdere, căci recupera seara totul, când se putea delecta cu jocurile pe calculator, pe care i le adusese fratele ei mai mare, Dragoș.

Se pregătea de plecare, bucuroasă că reușise să facă totul ca la carte, chiar dacă o mai ascultase la telefon și pe Eliza, care-i povestise cu lux de amănunte ce face pisicul ei Beny; aflase apoi cum își rezolvase ea problema la matematică și, în sfârșit, îi dăduse Verei niște "indicații prețioase" asupra temelor de la geografic și istorie.

"Ei, și gata! Acum pot să mă îmbrac liniștită pentru școală" - gândi Sorana, deschizându-și șifonierul.

"S-o crezi tu! - râse telefonul malițios: Țârr, Țârr..."

Ia vino tu încoace, fata moșului, că nu scapi chiar așa de ușor de mine! Țârr, țârr!"

Sorana își trase repede bluza pe mâna dreaptă, cea stângă rămânând să mai aștepte un pic ca să fie îmbrăcată.

- Salut, Sory! - urlă Cosmin în receptor, de parcă ar fi vorbit cu surzii. Stai, să-ți pun niște muzică, să te văd ce zici?! E marfa a-ntâia! Mi-a adus Tiby niște C.D.-uri, de "dau clasă" la toți cu ele! Ascultă aici, stai să dau un pic mai tare, că poate nu auzi...

- Ba aud, aud foarte bine! - se grăbi Sorana să-i spună, dar Cosmin n-o mai ascultă, dând "decibelii" la maxim. Și, pe "urmă, nu mai îmi tot spune să stau, că oricum n-am șanse cu voi să mă mișc de lângă telefon... cred că o să prind rădăcini aici... - mai vorbi ea singură și cam aiurea, căci muzica îi acoperise cu totul vocea.

"Doamne ce-or avea toți cu auzul meu?" - se văicări în gând Sorana.

Da, era interesantă răpăiala aia de tobe de-ți spărgea timpanele (și parcă semăna cu tam-tam-urile apașilor, când plecau la luptă).

Sorana depărtă de ureche receptorul, zâmbind la gândul disperării ce-i cuprindea pe vecinii lui Cosmin, care trebuiau, probabil, să-și închidă bine dupalurile cu veselă, ca să nu le cadă porțelanurile pe jos, ca la cutremur.

"Precis nu e nici maică-sa acasă!" - se gândi Sorana, lăsând receptorul lângă telefon, pentru a-și îmbrăca și mâna cealaltă, pe care i se cam încrețise pielea de frig. Chiar și de acolo, de pe măsută, din receptor, se revărsau bubuiturile destul de tare pentru a fi auzite.

Cât ținu melodia, Sorana avu timp să se și încălze, iar când aproape uitase de telefon și de Cosmin și se pregătea să-și ia ghiozdanul în spate, deodată se făcu liniște și glasul băiatului răsună din nou:

- Ei, ce zici? Te-am dat gata, așa-i? Să vezi, sâmbătă, ce-o să fie! Cred că toți vecinii mei o să emigreze în Canada, până duminică!

- Bine, Cosmine, dar hai că trebuie să plec acum, fiindcă e destul de târziu și, dacă întârzi la prima oră, știi tu la cine, cred că o să trebuiască să emigrez și eu! Hai, salut! - închise ea telefonul, nemaiașteptând aprobarea lui Cosmin, și ieși val-vârtej pe ușă, cu ghiozdanul mai mult târât după ea, căci nu mai avusese timp să și-l ia în spate.

"Uh, ce liniște-i afară!" răsuflă ea ușurată. Dar găinile unei vecine începuseră să cotcodăcească toate deodată, parcă anume ca s-o contrazică.

După ce dădu o raită cu Monica pe la "Dilver", Sorana ajunse, în sfârșit, în fața școlii, unde, deja, se adunaseră câțiva din "gașcă".

- Ceau!

- Ceau!

- Ceau!

Răsunară glasurile dintr-o parte ori alta, ăsta fiind salutul preferat de cei mai mulți dintre ei.

- Salut, gașcă! - strigă Cosmin, nou - venit, în urechea lui Tudor, care se-ntoarse, pregătit să-i trântescă una zdravănă pe spate.

- Bă, dă sonorul mai încet, că altfel ți-l dau eu! Și-o să vorbești o săptămână cu paraziți! se răsti la el Tudor, care se speriasse așa de tare, încât acum toți râdeau în hohote de el.

- Ce mă, te-ai supărat? vru Cosmin să "dregă busuiocul". Nu intră cu mutra asta la ore, că sperii lumea, și rămânem orfani prin școală! Ia uități-vă la el, are o față "de-ndoi cuie" cu ea! - continuă el să râdă cu lacrimi, arătându-l pe Tudor cu degetul.

- Ei, lasă, că ți-o fac eu! Să mai pupi tu caietul meu la matematică, să-ți copiezi problemele!
- îl amenință

Tudor, dar cam fără convingere, căci și el trebuia să copieze de la Cosmin tema la franceză.

Băieți "deștepți", învățaseră să-și împartă sarcinile, așa că nici unul nu se stresa prea tare învățând chiar totul.

Stabileau dinainte: care - cum face lecția aia, sau aia... iar a doua zi, copiau unul de la altul, și toată lumea era mulțumită (mai ales doamnele profesoare, care îi mai și laudau câteodată pentru cât de silitori erau).

- Măi fraților, dacă vă spun ceva, "dați pe spate", nu alta! - intră în vorbă Radu. Pe bune! - întări el, văzând privirile neîncrezătoare ale celorlalți, care știau că-i plăcea să înflorească totul, după voia lui. Hai, ce naiba, nu mă puteți crede și pe mine măcar o dată? Vă pregătesc o surpriză pentru vacanță, de-o să picați ca perele nătăflețe... a, pardon, mălăiețe!

- Hai spune, și nu te mai fandoni atâta ca o domnișoară! - îl repezi Răzvan, un văr mai mare de-al lui, care nu făcea parte din "trupa lor de șoc", dar îi mai însoțea în unele escapade.

El parcă știa despre ce e vorba și nu i se părea chiar, o grozăvie ceea ce le promitea Radu celorlalți.

- Taci, gură-spartă ce ești! Dacă-i surpriză, e surpriză, și gata! Știu eu când le spun! - încheie, încercând să întrețină viu interesul celorlalți pentru ce știa el și ei nu.

Apoi, tare i-ar fi plăcut să-l roage toți, așa, cu un pic de umilință.

- Cred că ascunzi cine știe ce secret de stat, Agent 007! Ai pus, cumva, mâna pe valiza cu butonul roșu și acum ne ai pe toți la degetul mic!? - îl persiflă Sorana, care îi dăduse porecla asta tocmai fiindcă băiatului îi plăcea să fie mereu secretos și inventa tot felul de minuni, numai ca să epateze pe toată lumea.

Cât privea aspectul lui Răducu (așa cum îl dezmierda maică-sa, lucru care pe el îl înnebunea, căci trezea ilaritatea colegilor)... ei, desigur, aspectul lui Răducu nu avea nici o șansă să se apropie de imaginea agentului respectiv, nici măcar peste 15-20 de ani, căci era roșcovan, pistruiat, iar trupul lui pipiriu nu promitea prea multe pentru prezumtivii infractori.